

Brândușa Vrânceanu

Ilustrații de: Mihai Criste

Fetița care nu înțelegea culorile

Mămicii mele, Maria...

Timișoara 2020

A fost odată,
ca niciodată, pe meleaguri
atât de îndepărtate, încât nici în ziua
de astăzi nu li se cunoaște numele, a fost
odată, într-o poieniță de munte, o căsuță mică și
nemaipomenit de frumoasă. Era făcută din bârne mari,
rotunde, îmbinate între ele pe la colțuri, fără nici o urmă de cui,
ca să nu le rănească. Lemnul ei avea o nuanță caldă, ciocolatie, iar
acoperișul în două ape, din șindrila cărămizie, înflăcărată, o învelea
într-o îmbrățișare ocrotitoare, de parcă i-ar fi spus: „Nu te teme,
căsuță dragă, nici ploaia, nici vântul, oricât de puternice ar fi, nu
vor trece de mine!“ Pe peretele dinspre apus, se ridica, pe toată
înălțimea căsuței și încă vreun metru peste ea, un horn zidit din
pietre de râu, colorate, de felurite mărimi și forme, care dădea
locuinței o înfățișare încă și mai veselă, mai primitoare.

Prin ușa larg deschisă a căsuței, se zărea o parte a unei încăperi luminoase, în centrul căreia, pe o masă lungă, din lemn, cu tăblie maro și picioarele verzi, erau așezate castroane de lut, străjuite de linguri și ulcioare micuțe. În locul șervetelor de hârtie sau pânză, fiecare tacâm avea împăturită, dedesubt, câte-o petală mare, de trandafir. În mijlocul mesei, într-o vază înaltă, zveltă și galbenă, ardeau tufănele ruginii, printre ale căror tulpini străluceau câteva mere frumoase, din soiurile Golden și Ionatan.

Era la ceasul amurgului, ceas de taină, în care soarele face jurăminte pădurilor de foioase, îmbujorându-le de emoție, înainte de a fi nevoit să le părăsească și să se vâre în pat, bine învelit cu nori, de mamă-sa, până dimineață.

În iarba mărunță și verde, presărată cu frunze cântător-foșnitoare, de aramă, trei iepurași argintii își pieptăneau boticurile, cu lăbuțele din față.

– Grăbește-te, Urechi-Mătăsoase, nu știi prin ce tufișuri ai umblat, de ți-ai încâlcit în halul ăsta mustățile!

– Mustățile mele, ca mustățile mele, da' te-ai uitat la codița ta, câți scaieți ți-ai agățat în ea, Lăbuțe-de-Zăpadă? Nu-i scoți tu, până vine Doamna, dacă nu te ajut eu și să știi că nu te-ajut, dacă mai râzi de mine!

– Gata, gata, copii, interveni mămica lor, Delicata, apărând

